

Z RÁJE DO RÁJE

POMLUVY

P o m l u v y

Melody Green

Myslím si, že důvodem, proč mě Bůh nechává psát o pomluvách, je to, že mi tento problém není cizí. Pomluvy jsem nejen poslouchal, ale také jsem je rozšiřoval a také jsem se stal jejich obětí. Toto vše Boha bolí.

Když jsem někomu jinému povídal dál to, co bych si měl ponechat pro sebe, ospravedlňoval jsem to obvykle slovy: „*musíme se za to modlit, oni mají problém*“. Ale pak jsme se většinou nemodlili, ale vše probírali. Přirozeně to byly nejnovější příhody o někom jiném. Stále jsem se pokoušel to ospravedlňovat a přitom jsem si myslel: „*Je důležité zůstat stále dobře informovaný. Musím jasně vědět, za co se mám modlit*“, ale vlastně jsem to téměř nikdy nedělal. (Kdybych strávil tolik času na kolenou, jako se svými přáteli na pohovce při rozhovorech..., jak hodně by mě už Bůh změnil.)

Tento problém jsem si uvědomil již při zakládání misijních buněk. Poznal jsem, že spousta nových přátelství je ideální živnou půdou pro pomluvy, které mohou nakazit všechny zúčastněné. To mi dělalo starosti. Hledal jsem na mnoha místech v Bibli, dával jsem také biblické hodiny děvčatům. Ale Bůh mi otevřel oči až teprve tehdy, když se naše misijní buňky staly – a já s nimi – obětí pomluv a pohanění. Zahořkl jsem a dával jsem si otázku, jak mohou lidé něco takového tvrdit. Ale daleko více mě zranilo, že mnozí pomluvy poslouchají a považují je za skutečnost. Volal jsem k Bohu. Netrvalo dlouho a Ježíš zakročil. Jaké hříchy mi ukázal! Či to byly hříchy? Moje. Připomněl mi, jak často jsem poslouchal pomluvy a dále je vyprávěl; a to nejen o lidech, které jsem znal, ale i o těch, které jsem neznal. Ježíš mi ukázal, že jsem „pašoval“ jed

do jeho těla a poškodil tak pověst mnoha lidí.

Tenkrát jsem si neuvědomoval, že někoho raním. Dnes už to vím. Ježíš mi také ukázal, že On je hlavním nositelem lítosti, když spolu jeho děti zacházejí bez lásky. Jestliže bych tvrdil, že jsem se toho hříchu, úplně zbavil, lhal bych. Denně přicházím do pokušení, které je někdy silnější než já. Ale mohu říct, že u mě touto zkušeností došlo k takovému obratu, jako je noc a den. Víím, že Ježíš je věrný a také u mě dokončí to, co začal.

Co jsou pomluvy?

Když se stáváme křesťany, vzdáváme se velkých hříchů, jako například lhaní, kradení, pití alkoholu, podvádění, užívání drog a smilství. S novými přáteli trávíme čas, mluvíme o Bohu, našem životě a o mnoha jiných věcech, které se kolem nás dějí. Zcela prostá témata ... miníme. Ale podívejme se na ně přesněji. Tyto rozhovory se často točí kolem posuzování „*jedná paní povídala*“, „*slyšel jsem*“ atd. Všechno schováno za starostlivým křesťanským úsměvem.

Jsme si vědomi toho, že nám Bible má hodně co říci o pomluvách? Ano, to není jen tak „*malý hřích*“, jak si mnozí namlouvají. V Bibli je napsáno „... *úst převrácených nenávidím* ...“ (Př 8,13) – Hospodin dále poroučí 3M 19,16, a také říká 1Tm 5,13: „*Nýbrž také i zahálejíce, učí se chodit po domech; a netoliko nedělné, ale jsou i klevetné a všetečné, mluvíce, což nesluší*“. A v Žalmu 101,5 je napsáno: „*Škodícího jazykem bližnímu svému tajně, toho' vytnu; očí vysokých a mysli naduté nikoli nebudu moci trpěti*“.

Impressum

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům.

Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti evangelia neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica

Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství

Juřica Jaroslav - Ráj

Lubenská 630

739 11 Frýdlant n. Ostr.

Tel: 0049 8031-9412291

E-mail: jaromar66@vodafone.de

jaromar66@volny.cz

IČ: 87221284

MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek

Číslo účtu: 86-5795310207/0100

IBAN: CZ6601000000865795310207

BIC: KOMBCZPP

2	Pomluvy	<i>Melody Green</i>
6	Lék	<i>W.D.Frazee</i>
10	Varování	<i>A. Rosenthal</i>
12	Serál o pravdě	<i>O. Vožeh</i>
14	Pokání	<i>Ř 2,4</i>
16	Dětem: Dva vlci	
16	Kdo to byl?	<i>Pavla</i>
18	Dokud trvalo pronásledování	<i>VSV</i>
22	Biblické příklady hudební reformy	<i>Bible</i>
24	William Miller	<i>VSV</i>

***„Nebo není bojování naše
proti tělu a krvi, ale proti
knížatstvu, proti mocnostem,
proti světu pánům temností
věku tohoto, proti duchovním
zlостem vysoko.“***

(Ef 6, 12)

Boží náhled na lidi, kteří pomlouvají je ten, že Ho neuznávají a propadli svým hříšným myšlenkám. Pomluvy řadí do stejné roviny s nespolehlivostí, nelaskavostí, nespravedlností, závistí, hádavostí, podvody, vražedníky a těmi, kdo nenávidí Boha. Dále říká, že kdo takové věci činí, ví, že je hoden smrti; s ním také i ti, kteří dávají odvalu jiným, aby tak činili (Ř 1,28–32). To jsou zcela ostré biblické verše a já se bojím o nich znovu přemýšlet.

Pomluvy nemusejí být vždycky lži. Mnozí si myslí: „*Vždyť je to pravda, tedy mohu ji dále vyprávět.*“ Ó, ne! Když dáváš dál pravdu z falešného popudu, můžeš tím udělat větší škodu než lži. Jedna velice vystihující definice pomluv zní: „*vyprávět něco o někom, aniž by to řešilo jeho problém*“.

Matouš 18

„*Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě jednoho anebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo.*“ (Mt 18,15.16) Věřím, že to Ježíš řekl, protože ví, jak jsme slabí, a že potřebujeme jasné nasměrování.

Když jsme zranění nebo vidíme, že někdo žije v hříchu, máme jít k dotyčné osobě a k nikomu jinému! Co to přinese, když dále vypravujeme, že někdo žije v hříchu? Co na tom mohou druzí změnit? Jestliže s tím běháme po známých a vypravujeme o nestydatosti druhých, nakazíme naším náhledem druhé. Místo toho se máme snažit přivést dotyčnou osobu zpět k Bohu. Snad jí ukážeme její skutečné slabé místo, které chce Bůh vyléčit. Ve skutečnosti jsem měl možnost růstu, když ke mně někdo přišel s láskou a se starostlivostí mi ukázal na rozpor, který objevil v mém životě. Jsem vděčný za to, že mě ta osoba tak miluje, aby mi ukázala na moje chyby a

dala mi možnost k nápravě. Ga 6,1: „*Bratří, byl-li by zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlídaje každý sám k sobě, abys snad i ty nebyl pokoušen.*“

Nechat se nakazit uraženým

Je nebezpečné přijít s poraněnou duší a hořkými pocity k někomu jinému, anebo naslouchat druhému, který s tím k tobě přijde. Pravděpodobně se od něho necháme nakazit jeho zahořklostí. Pak jsme také poranění, případně se budeme i zlobit na člověka, který ublížil našemu příteli. Snad se později usmíříte a vše si prominete. Ale problém zůstává nadále ... jsme stále zahořklí! Při dalším setkání poznáme, že jsme neodpustili. Jestliže si to s daným člověkem přímo nevyrovnáme a nevyjasníme, pak s sebou neustále vláčíme zahořklost. Při každém setkání nebo jen při slyšení dotyčného jména je zahořklost zde. Proč? Protože nám Bůh nedaroval stejnou milost jako našemu příteli. My jsme nebyli uraženi. Bůh dává milost pokorným a trpícím (Jak 4,6). My jsme nebyli ani jedni ani druzí. Nechali jsme se zatáhnout do věcí, o kterých jsme neměli nic vědět. Je tedy naprosto nezodpovědné přivést druhé do našeho poranění a posuzování. Vidím, že nemáme žádné právo jít k někomu jinému než k provinilému a k Bohu. Může se také stát, že si nevíme rady. Pak potřebujeme radu, ale ne od našeho oblíbeného partnera pro rozhovory.

Rozdíl mezi radou a pomluvou

Často ospravedlňujeme pomluvy tím, že si chceme jen od někoho nechat poradit. Na radě není nic špatného, když skutečně mluvíme s rádcem. Jen člověk duchovně zralý nám dá odvalu ke smíření s člověkem i s Bohem a ukáže nám, kde jsme zhřešili. On nevypráví skutečnosti dále a nenechá se jimi znejistit. Chce nejdříve jednat podle Boží vůle

a ne podle své vůle. Tím nepřichází v úvahu min. 95% lidí, s kterými přicházíme do styku. Většinou nehledáme řešení, ale chceme jen od někoho soucit, který s námi souhlasí.

Zdá se nám být lhostejné, kolik zapříčiníme rozdělení, hlavně, že jsme získali mnohé na svoji stranu. Stávají se z nás sobci, jestliže se nestaráme o to, kolik naděláme škod. (Př 6,16–19)

„Já jen poslouchám!“

Mnozí z nás věří „že jen poslouchat není tak špatné, jako rozšiřovat“. Bůh říká v Př 17,4: „Zlý člověk pozoruje řeči nepravých, a lhář poslouchá jazyka převráceného“. „David napomíná Saula: „A řekl David Saulovi: *I proč posloucháš řeči lidských, kteříž praví: Hle, David hledá tvého zlého*“. (1S 24,10) Proč posloucháme? Proč jsme ochotní věřit tomu nejhoršímu? Bible říká v 1K 13,7: „*Láska všeho se naděje...*“ Proč neřekneme jemně, ale rozhodně: Nezlób se, ale to co mi právě vyprávíš, bych neměl vědět. Jdi s tím raději k Pánu a k dotyčnému, ne ke mně. Takové povzbuzení udusí pomluvy již u samého vzniku. Bible nás varuje před pomlouváním. Př 20,11: „*Po skutcích svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upřímé a pravé dílo jeho.*“

Znamení vyspělosti

„Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluvíti budou lidé, vydají počet v den soudný“. (Mt 12,36) Jestliže něco řekneme, také jsme se k něčemu rozhodli. Buď děláme Bohu radost nebo starosti. „*Žádná řeč mrzutá nevychází z úst vašich, ale ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům.*“ (Ef 4,29)

Často neplníme vážně Boží rozkaz o kontrole našeho jazyka. Přitom je to znak vyspělého (zralého) křesťana. Jakub říká: „*Zdá-*

li se pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.“ (Jk 1,26) Naše jednání můžeme jednoduše ospravedlnit citátem, že naše srdce je nejlistivější a nejpřevrácenější (Jr 17,9). Ale za jakou cenu? Vyjasnilo se mi teprve při psaní. Určitě nechci, aby byl můj život s Bohem bezcenný, protože nejsem vyzrálý k filtrování slov, která vycházejí z mých úst.

Poslední myšlenka

Pomluvy jsou nástrojem satana. Potřebuje nás zmalomyslnět. Když navzájem bojujeme, jsme příliš zaměstnaní. Pak se nemůžeme proti němu spojit! Mysleme na to, že nechceme více naslouchat pomluvám a rozšiřovat je. Skrze Boží milost se můžeme správně rozhodnout. Modleme se za to. Snad existují lidé, které musíme poprosit o odpuštění; snad existuje zahořklost, která musí být vyléčena. Jdeme nejdříve k Bohu. Ke všemu ostatnímu nám dá svou sílu. „Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se.“ (Zj 19,7) Může se nám to jevit jako obrovská hora stojící před námi. Ale Bůh nás volá.

Petr P.

L É K

W. D. Frazee

Čím více je svět přetvářen velkým nepřítelem, ti, kteří jsou skutečně dětmi Božími, budou zvláštním Božím vlastnictvím. „*Velké dílo musí být vykonáno k představení spasitelné pravdy evangelia všem lidem. To je prostředek, určený Bohem k zastavení přílivu morálního úpadku. Je to Jeho prostředek k obnovení Jeho charakteru v člověku. Je to Jeho LÉK proti porušení pořádku v celém vesmíru.*“ 6T 11. To je to, co potřebujeme vidět. Boží lék. Svět má svůj program, ve kterém se pokouší vyléčit své bolístky. Papežství se pokouší ukázat člověku cestu pokoje. Americký národ zkouší demonstrovat „onu velkou společnost“, ale všechny tyto lidské plány zklamou. Přesto však má Bůh lék. Je jím evangelium, které se soustředí na toto poslední pokolení v trojnásobném poselství ze Zj 14.

Povšimněte si „*je to Jeho lék proti porušení pořádku v celém vesmíru. Je to moc, která vede lidi společně k jednotě. Představení těchto pravd je posláním trojandělského poselství. Pán zamýšlí a má v úmyslu, aby prezentace tohoto poselství byla nejvyšším a největším dílem, uskutečněným ve světě této doby.*“ 6T 11

Řekněte mi, když to trojandělské poselství je pravda, určená Bohem k uskutečnění tak úžasného záměru, co bude mým i Tvým posláním? Bude jím hlásat toto poselství. „Trojandělské poselství má být tím nositelem a centrem našeho varování. Nemáme se vměšovat do závěrů z nepodstatných, postranních učení.“ TM 331 Přitom ale na každém rohu je množství postranních témat, dožadujících se pozornosti. Ale Boží lidé uprostřed všeho toho zmatku si zachovají svá srdce povznesená, své oči upřeny na Boží stánek v nebi a jejich hlasy, zvučící v trojnásobném poselství ze Zj 14. Proč? Protože ono je LÉKEM proti narušení pořádku v celém vesmíru. „Díky Bohu, že Jeho milost se snesla na svět s uzdravením pro celé lidstvo.“ Tt 2, 11. Všechny bolístky světa, tělesné, duševní, duchovní,

politické, sociální a ekonomické mohou být uzdraveny přijetím tohoto velkého trojnásobného poselství ze Zj 14. To je skutečná cesta k pokoji. To je ta pravá cesta k velké společnosti. Neexistuje žádná jiná. Jsme o tom přesvědčeni? Ó, kéž nám Bůh pomůže, abychom byli.

Vezměme si tento úžasný citát. „*Se zvláštním záměrem byli Adventisté sedmého dne odděleni jako správci a nositelé světla. Jim bylo svěřeno poselství varování pro hynoucí svět. Na ně svítí nádherné světlo ze slova Božího. Byla jim svěřena práce vznešenějšího a posvátnějšího významu. Je to hlásání 1., 2. a 3. andělského poselství. Neexistuje jiná práce tak obrovského významu. Nemají dovolit ničemu jinému, aby to pohltilo jejich pozornost. Nemají se spojovat do spekulací, ani vcházet do podnikání s nevěřícími, protože by jim to bránilo v práci, kterou jim svěřil Bůh.*“ 9T 19

Co je tedy naší prací? Oznamovat toto poselství. Proto jsme tady. To bylo také Noemovou prací před mnoha léty. I jemu bylo dáno poselství a práce. Co byste si mysleli, kdybyste našli Noeho zaneprázdněného businesssem a spekulacemi, takže by měl pouze několik hodin týdně, které by mohl věnovat stavbě archy a kázání poselství? Jaký by v tom byl rozpor a výsměch. Tady jsou lidé, určeni v tomto posledním pokolení, aby dělali totéž, co dělal Noe ve své době – hlásali poselství, které odpoví na světové problémy. Nemáme dovolit ničemu, aby nás od toho odvedlo.

A opět: „*Třetí anděl, letící prostředkem nebe a zvěstující příkázání Boží a svědectví Ježíšovo, představuje naše dílo.*“ 5T 383 Co ten anděl dělá? Letí s rádiovými vlnami, skrze televizi, tryskovými letadly, letí s milióny stránek literatury. Milí přátelé, zapamatujte si ale, že i s těmito úžasnými komunikačními prostředky jsou duše shromažďovány po jedné. Je to srp, který shromažďuje úrodu, abychom se s nerozdělenou pozorností soustředili na prožívání a hlásání toho

velkého poselství ze Zjevení 14.

Představte si motor, baterii, nějaká kola a jiné náhradní díly. Můžeme nějak využít takové věci? Velice těžko, budou-li oddělené od těch ostatních. Ale při jejich organizovaném spojení dají dohromady automobil, který nás může vozit ulicemi. Ty pravdy velkého poselství ze Zj 14 patří DOHROMADY a jedině, když je vidíme jako celek, můžeme rozeznat jejich plný význam. Jedině když je představujeme dohromady, mají v sobě MOC.

Například záležitost soboty. Je-li tu něco, proč jsou Adventisté sedmého dne známi, je to pravda o sobotě. Ale nyní sledujte – hovoří se zde o jednom muži, který hlásal sobotu, ale neobsáhl určité ostatní body. *„Co se týče soboty, zaujímá stejný názor jako Baptisté sedmého dne. Pokud oddělíte sobotu od ostatních poselství, ztratí svou moc. Ale pokud je spojena s poselstvím 3. anděla, doprovází ji moc, která přesvědčí nevěřící a vyvede je se silou obstát, žít, růst a kvést v Pánu.“* 1T 337

Kde je ona moc soboty? Je to ve spojení s ostatními poselstvími ze Zj 14. „Pokud oddělíte sobotu od ostatních poselství, ztratí svou moc.“ Poselství pro tuto hodinu není jen 7. den, sobota. Pomyslete na Židy, kteří měli sobotu po mnohá pokolení. Před nedávnem jsem v neděli ráno navštívil synagogu, abych si tu stavbu prohlédl. A viděl jsem, že tam právě probíhaly jejich třídy nedělní školy. Dokonce jejich pobožnosti byly v neděli. Tady tedy vidíme, že poznání o sobotě jako dni odpočinku, je nedostatečné. Je to sobota, tak jak je umístěna mezi pravdy trojnásobného poselství, v čem se skrývá Boží moc.

Povšimněte si, první poselství zní: „Uctívejte Stvořitele“, druhé zní „Babylon padl – vyjděte z něho, lide můj“ (velké znamení Babylona je spojeno se sluncem a slunečním dnem) a to třetí poselství je specifické varování proti „znamení šelmy“ – falešné sobotě. Sobota vystupuje ve všech těchto třech poselstvích. Je tedy důvod pro její zdůraznění. Ve světě žije mnoho lidí, kteří věří, že sobota je Biblickým dnem odpočinku, ale nic v tom nedělají. Ale když ji uvidí zasazenou mezi pravdami poselství ze Zjevení 14, bude zjevena s takovou mocí, která přesvědčí nevěřící, dokonce i ty zatvrzelé proti Bohu a vyvede je ven, aby přijali toto poselství a chodili ve světle.

Čím více budou zdůrazňovány myšlenky stvoření versus evoluce, soboty kontra znamení

šelmy, věrnosti Bohu proti věrnosti papeži, bude stále více a více důležité představit sobotu, zasazenou do kontextu těchto poselství ze Zj 14. A to je pravda o každém z těch velkých pilířů naší pravdy. Jedna totiž podpírá druhou. Všechny jsou částí té velké Boží pravdy.

„Budeme v bezpečí jen tehdy, budeme-li hledat pravdu zjevenou v Božím slově jako skrytý poklad. Předmět soboty, lidská přirozenost, svědectví Ježíšovo – to jsou ty velké a důležité pravdy, kterým musí být porozuměno. Ony, stejně tak jako KOTVA, udrží Boží lid v čase soužení.“ 1T 300.

Jaké jsou ty tři zde zdůrazněné pravdy? Sobota, přirozenost člověka a svědectví Ježíšovo. Tři velké pravdy, které jsou KOTVOU, jež udrží Boží lid. Sobota nás bude chránit od znamení šelmy, které je znamením světového spolčení se proti Bohu. Přirozenost člověka nás ochrání v otázce spiritismu, který je mocí toho velkého spolku. Svědectví Ježíšovo, kterým je Duch proroctví, je prostředkem, skrze který byly odhaleny satanovy plány a zjeveny plány Boží. Tento dar nám dává jistotu o této pravé církvi. Vidíte tu kotvu, tu moc, jimiž nás tyto pravdy udržují? Všechny patří dohromady, jako část toho velkého poselství ze Zj 14.

„V Božím slově je obsaženo mnoho vzácných pravd, ale je to právě přítomná pravda, kterou Boží stádo potřebuje dnes.“ Zkušenosti a vidění EW 63. Ó milí přátelé, mohlo by se stát, že bychom dokonce i při studiu Písma nepochopili jeho pravý význam? Copak to není tak, že když byl Ježíš na zemi, nechodil do rabínských škol, i když se tam studovaly starozákonní písmena? Do svých 12 let musely děti znát 1–5. knihu Mojžíšovu. Proč tam tedy Ježíš nechodil? Protože právě když studovali Písma, byla se slovem Božím smíšená lidská spekulace. Takže pak nebylo možné rozlišit mezi těmi dvěma, a tak rabíni neaplikovali správně starozákonní proroctví do doby, ve které žili. A také dnes jsou milióny lidí v populárních církvích, kteří studují Bibli. Kazatelé z ní čerpají své texty, a přesto, co se týče té dnešní doby – je pro ni „konkrétní poselství.“ *„Taková témata jako je svatyně ve spojení s 2300 dny, Boží přikázání a víra Ježíšova... dávají základ víře, jež nemůže být zpochybněna, a také jistotě budoucí slávy. Často jsem viděla, že toto byla ta základní témata, nad*

nimiž by měli Boží poslové přemýšlet.“ EW 63

Adventistické poselství je zde nejen proto, aby hlásalo, že Kristus přijde brzy, ale i proto, aby ukázalo na otevřené dveře v nebeské svatyni. Ukazuje na zákon v arše úmluvy, na sobotu v onom zákoně a na Ježíše – Velkého Stvořitele a našeho Spasitele, který nás může pozvednout z hříchu a učinit nás tím, čím je On sám. Ukazuje nám, že Ježíš poslal svého anděla v těchto posledních dnech se zjevením skrze dar proroctví a odhaluje nám plány satana v jeho mistrovském díle spiritismu a papežství. Toto jsou ty velké pravdy, které dohromady tvoří program, jenž Bůh používá, aby připravil lidi pro Jeho druhý příchod.

Chtěl bych si nyní povšimnout, jak je v tom všem představen Ježíš. Skutky apoštolů 4,12: „V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ Ale abychom mohli prožít plnost spasitelné Kristovy moci v tomto posledním pokolení, abychom mohli být mezi těmi lidmi, kteří chodí v plném světle, i když svět klesá stále do větší temnoty, potřebujeme znát Ježíše, tak jak se zjevil v tomto poselství.

Podívejte se na svou ruku, na palec a ostatní 4 prsty. Chtěl bych, abyste si jen zkusili spojit tyto prsty s rozdílnými pilíři pravdy, které zjevují Ježíše. Představte si dlaň, jako nataženou Ježíšovu ruku k pozvání a palec, jako onu velkou pravdu, zjevenou v jeho nastávajícím druhém příchodu. Není to dobrá zpráva? „*Návrat Krista na náš svět nebude dlouho zdržován. Nechť je to společný jmenovatel každého poselství.*“ 6T 406 Řekněte mi, mohli byste představovat ty velké pravdy a vynechat z nich Ježíše? Ne.

Nyní si vezměte svůj ukazováček. Ten bude představovat druhý velký pilíř – tu radostnou zprávu o svatyni. Co nacházíme, když se podíváme na svatyni? Vidíme beránka a kněze. Koho představuje ten beránek? J 1,29: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ A koho reprezentuje ten kněz? Žd 4,14 „Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího...“ Můžete hlásat poselství o svatyni a vynechat z něj Ježíše? Co by nám zbylo? Stoly a nábytek. To je vše. Hovořte o významu Ježíše v tomto poselství. Vždyť On je tam pro nás, přátelé. Jen jej nevynechávejte z toho poselství.

Třetím bodem je SOBOTA. V ní je obsažena

pečet, která označuje Boží lid jako zvláštní, jiný, než ten ve světě. „Adventisté sedmého dne“ - to je jeden z těch velkých pilířů tohoto poselství. Je v něm Ježíš? Kdo je tím Stvořitelem? Ko 1,16: „neboť v Něm bylo stvořeno všechno“, říká Pavel. A to nejen sobota jako památka na stvoření, ale také, jak píše Ez 20, 12 jako znamení Božího lidu. „Dal jsem jim také své soboty, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, že já Hospodin je posvěcují.“ Kdo je tím Posvětitel? Ježíš sám. „Ten Velký pastýř ovcí, náš Pán Ježíš, pro krev stvrzující věčnou smlouvu, vás posílá, abyste ve všem dobrém plnili Jeho vůli.“ Žd 13, 20-21. Je tedy Ježíš v Sobotě? Ano, určitě. On je tím Stvořitelem a také Posvětitel. Hovořte o Ježíši a vyvyšujte Ho v tomto poselství. On je uprostřed něj a vy byste museli udělat příšerný chirurgický zásah, abyste Ho z ní odstranili.

Nyní čtvrtý bod – SVĚDECTVÍ JEŽÍŠOVO, kterým je DUCH PROROCTVÍ. Ze Zj 12, 17 víme, že je to jedna z velkých důležitých pravd. Je Ježíš uprostřed Ducha proroctví? Co je vlastně Duch proroctví? „Svědectví o Ježíši.“ Zj 19, 10: „Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám dosvědčil tyto věci.“ Zj 22, 16. Toto je velký nebeský důkaz Kristovy lásky ke své církvi ostatků. Jsou to dopisy plné lásky od nebeského Ženicha pro svou pozemskou nevěstu. Ano, Kristus je uprostřed těchto poselství.

Poslední prst představuje poslední bod – LIDSKOU PŘIROZENOST a STAV PO SMRTI. Je naším poselstvím pouze to, že mrtví po smrti spí a nic neví, anebo i to, že Bůh nám dal věčný život ve svém Synu? „Ten, kdo má Syna, má život. Ale ten, kdo nemá Syna Božího, nemá život.“ 1J 5, 12. Kristus, jako Dárce života, Stvořitel, který nám na počátku dal život i jako Ten, který ho i nyní udržuje a při svém příchodu nám dá jeho nesmrtelnost. Kristus je tam. A právě Ježíš má být v tomto poselství vyvýšen. On je uprostřed něj, proto Ho od něj neodděluje.

To je těch pět velkých mezníků, pilířů pravdy. Dejte je dohromady v jedno poselství ze Zj 14 a dostanete ruku, která vás jistí a vede do nebe. Ruku, která vám ukazuje cestu do Božího města, ruku nataženou v laskavém pozvání, ruku Ježíše. Ó přátelé, pro co jiného bychom měli žít, než pro to, abychom hlásali toto poselství. Co myslíte?

Tt 2,11: „Ukázala se Boží milost, která

přináší spásu všem lidem.“ Tato milost je velmi praktická. Není to jen pouhý řetězec pravd a doktrín, ale je to přímo způsob života. Zamyslete se například nad naším velkým dílem střidmosti a zdravotní reformy. Je i toto částí našeho poselství? Ano, určitě. V prvním poselství se říká: „Pokloňte se před Tím, kdo učinil...“ Ten, který „učinil“, je také autorem nejvznešenějšího výtvaru – lidského těla. Pokud Ho tedy máme uctívat jako našeho Stvořitele, budeme s Ním spolupracovat i v péči o své tělo.

Ve druhém andělském poselství se říká: „Nepijte víno Babylona.“ To jistě zahrnuje také ony doslovné, toxické nápoje, nabízené lidem dneška. K tomu, aby toto poselství mohlo být doceněno a skutečně poznáno, je třeba střizlivých lidí.

Třetí poselství představuje lidi, kteří „zachovávají Boží přikázání a mají víru Ježíšovu.“ A ony zákony, týkající se našeho zdraví, jsou součástí Jeho přikázání stejně tak, jako ty duchovní.

Není to právě to poselství o odchodu z měst, které je součástí poselství třetího anděla? Studovali jsme o onom blížícím se ekonomickém tlaku pracovních unií a vlád světa, které se spojí, aby lidem vnutily znamení šelmy. Co nám k tomu řekl Ježíš skrze svého posla? „Ven z měst! To je moje poselství.“ Naučte se pěstovat vaše vlastní ovoce a zeleninu, abyste se připravili pro onen bojkot. Vidíte, máme dělat něco praktického, když přijmeme toto poselství.

Všechny body pravdy a také praxe, nalezené v poselství ze Zj 14, tvoří tedy velký Boží program pro poslední dobu a jsou velmi potřebné. Toto poselství k nám přichází přímo ze srdce a z rukou Pána Ježíše.

Modlitba: *Drahý Pane, děkujeme Ti za zjevení Ježíše Krista a za tu velkou příležitost rozdělit se s celým světem o tuto nebeskou naději, o poselství, které znamená život nyní a také navěky. Pomož nám, prosím, odstranit z našich životů každou věc, která Ti překáží. Zachovej nás soustředěné na práci, kterou jsi nám svěřil. Pomož nám nést lidem toto poselství. A kéž se setkáme ve slávě, která se již brzy má zjevit v Ježíšově jménu.* Amen

POZVÁNÍ KE STUDIJNÍMU SETKÁNÍ

ve dnech 29. a 30. 6 a 1. 7.
2012

Budeme pokračovat ve studiu z dubna letošního roku. Zaměříme se na studium teologických překážek probuzení v době konce. Jde např. o spor o ospravedlnění z víry. Dále jde o problémy, jak chápaly ospravedlnění tehdejší sbory v Galácii, jak ospravedlnění rozuměl Martin Luther, reformace a adventní církve v roce 1888 a dnes.

Každý, komu není lhostejné, jak chápat důležitá naučení Bible pro dobu konce, je k tomuto studiu s bratrem A. Krakolinigem srdečně zván. Setkání se uskuteční v Domě zahrádkářů ve Frýdlantu nad Ostravicí, ulice Za hřbitovem. Začátek bude v pátek v 15 hodin a ukončení v neděli ve 13 hodin. O stravu je postaráno. Prosíme zájemce o ubytování (cena za noc a osobu je 150 Kč), aby se přihlásili buď telefonicky na číslech 775 687 118, 558 681 363 ve večerních hodinách, nebo písemně na adrese redakce a na adresách elektronické pošty jaromar66@vodafone.de, jaromar66@volny.cz. Objednávky, a to i starších zvukových záznamů (MP3), zasílejte na adresu redakce, případně na adresy elektronické pošty, nebo volejte na uvedená tel. čísla. Nahrávky jsou zdarma, prosíme jen o úhradu poštovního. Adresa redakce: Jaroslav Juřica, Lubenská 630, 739 11 Frýdlant n. Ostr.

Redakce časopisu Z RÁJE DO RÁJE

Varování, kterému každý z nás musí porozumět

Alberto Rosenthal

“Jsem velmi znepokojena nepřipraveným stavem našich sborů. Musíme učinit jedno. Musíme dávat pozor, abychom zůstávali na přímé a úzké cestě, která vede k věčnému životu. Nesmíme nyní dělat žádné chybné kroky. První a druhá kapitola v epistole ke Koloským mi byla ukázána jako vzor pro naše sbory všude po světě. Velký apoštol měl mnoho vizí. Pán mu ukázal mnoho věcí, které by člověk nedokázal pochopit. Proč se nemohl s věřícími rozdělit o to, co viděl? Protože by velké pravdy, které mu byly ukázány, špatně použili. Nerozuměli by jim. Přesto všechno, co bylo Pavlovi ukázáno, ovlivnilo poselství, které mu Bůh dal pro sbory.

Pro Boží děti platí, že mají poznat, jaký charakter mají mít, aby obstáli ve zkoušce posledních dnů. Život mnohých je poznamenán duchovní slabostí a pády. Nevědí, čemu věří. Čteme a studujeme dvanáctou kapitolu proroka Daniele. Je to varování, kterému by každý z nás před koncem času měl rozumět. Jsou kazatelé, kteří tvrdí, že věří pravdě, kteří ale nejsou touto pravdou posvěceni. Dokud se jejich život nezmění, budou říkat: „Můj Pán ještě dlouho nepřijde.“ (Mt 24,48)

Čteme 21. kapitolu Lukášova evangelia. Tam Ježíš varuje: „Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“ (L 21,34-36)

Znamení doby se v našem světě naplňují, ale sbory jsou všeobecně představovány jako spící. Neměla by nás varovat zkušenost pošetilých družiček, které teprve při volání: „Podívejte, ženich přichází! Vyjděte mu naproti!“ (Mt 25,6) objevily, že nemají žádný olej? Zatímco šly olej kupovat, vešel ženich s moudrými družičkami na hostinu a dveře se zavřely. Mistr prohlásil: „Neznám vás!“ Tak

musely za černé noci zůstat venku na liduprázdné ulici.“ (*Manuscript Releases 15*, 228-229)

Milí čtenáři, milí bratři, sestry a přátelé: Přišel čas k obnovení půlnočního volání! Vše nasvědčuje tomu, že konec je blízko. Zjevení 13 se úžasným způsobem naplňuje před našima očima. Protože nejsme připraveni na krizi, před kterou nyní po dlouhém, námi zaviněném, putování pouští budeme stát, posílá nám Pán skrze svou služebnici vážné varování. Ellen Whiteová si byla vědoma, že mluvila jako vyvolená „ústa“ v „moci a autoritě Boží“ (*Evangelism*, 134). Kdo přijme varování, bude nepochybně patřit k těm, kteří vytáhnou a obsadí zemi (5M 1,21).

Každý ze čtyř oddílů tohoto dojemného svědectví Ellen Whiteové přispívá k tomuto slavnostnímu varování.

Oddíl 1. nám dává jasně a srozumitelně na vědomí, jak si jako církev stojíme. Toto poselství se týká každého z nás osobně. My všichni potřebujeme zkušenost z Koloským 1 a 2 – shrnuto slovy: „Kristus ve vás, naděje slávy“. (Ko 1,27) Pouze potom nebudeme dělat žádné chybné kroky, které si „nyní“ už nemůžeme dovolit. „Kristus přišel, aby z nás učinil účastníky božské přirozenosti, a jeho život zvěstuje, že člověk spojený s Bohem nehřeší.“ (*Ve šlépějích velkého lékaře*, MH 180) Kdo mu dětsky důvěřuje a v dětské důvěře se pevně odhodlání snaží vejít (L 13,24), ten se naučí jít „bez odbočování“ po úzké cestě. Bůh je „dostatečně mocný“, aby nás „opatroval“ (Ju 24)! Varování z Koloským 1 a 2 je výzvou k posvěcení charakteru skrze Pána!

Oddíl 2. opakuje tuto výzvu a propůjčuje jí nejvyšší naléhavost, zatímco ji spojuje s prorockým slovem – s: „12. kapitolou Daniele. Čtete tuto kapitolu pozorně. Ozeáš 4,1. „...neboť Pán má právní spor s obyvateli země, protože v zemi není žádná pravda, žádná láska a žádné poznání Boha ...

neboť ty jsi zavrhl poznání ... protože jsi zapomněl na zákon svého Boha.“ (*Manuscript Releases 18*, 220) Daniel 12 nás důrazně varuje před tím, že „bychom nevěděli, čemu věříme“, nyní, kdy Michael brzy „povstane“ (Da 12,1) – doba milosti bude ukončena! „Hřích je přestoupení zákona.“ (1J 3,4) Jenom ten, kdo překoná svoji „duchovní slabost a své pády“, patří k těm „moudrým“ (Da 12,3.10), kteří „vytříbení a očištěni“ (Da 12,10) pevně obstojí v přicházející „zkoušce“ svého „charakteru“. Rozpoznali „konec těchto věcí“ (Da 12,8) – události popsané u Daniele 11,40-45 – a ukazují „mnohým spravedlnost“ (Da 12,3). Pád berlínské zdi r. 1989 jako počáteční znamení těchto konečných událostí (Da 11,40) je vede k pokání (Zj 3,19), protože poslední „zkouška“ – nedělní zákon (Da 11,41) – se rychle blíží. Jako moudří služebníci dávají své čeledi „pokrm v pravý čas“ (Mt 24,45) a neříkají: „Můj Pán ještě dlouho nepřijde!“ (Mt 24,48) Ptají se na „stezky věčnosti“ a „vydávají se po nich“ – to jim dává „pokoj ... pro jejich duše“ (Jr 6,16) a „upevňuje jejich kroky“. (Ž 119,133): „Platí důkladně studovat staré milníky ... Da 12. Čtěme tuto kapitolu pozorně.“ (*Manuscript Releases 18*, 220) Staré milníky – 508, 538, 1798, 1843, 1844 (Da 12, 7.11.12) – dávají současným událostem správný význam (Da 11,40) a dovolují nám rozumět budoucnosti (Da 11,41-45); „protože historie se bude opakovat.“ (*Svědectví pro kazatele*, 116) Varování z Daniele 12 je výzvou k posvěcení charakteru „skrze pravdu“!

Oddíl 3. pokračuje v této prorocké výzvě způsobem, který získal teprve v našich dnech svoji plnou váhu. Jako jediný z evangelistů uvádí Lukáš poslední znamení druhého příchodu, které dal Ježíš ke konci svého života svým učedníkům. Následuje po (pouze ve Zjevení zmíněném) Lisabonském zemětřesení 1. listopadu 1755 (Zj 6,12; *Velký spor*, GC 304) po tmavém dni 19.května 1780 (L 21,25a, GC 306) a po padání hvězd 13. listopadu 1833 (L 21,25b, GC 333): „... a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře.“ (L 21,25c) Před očima nás všech se toto proroctví naplnilo 26.prosince 2004 skrze strašné zemětřesení ve východní Asii! Bůh tím chce svému lidu důrazně ukázat, že jeho 160 leté putování pouští končí a my se blížíme k branám Kanánu. „Proto buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem

člověka!“ Varování z Lukáše 21,34-36 je výzvou k posvěcení charakteru skrze bdění a modlitbu!

Oddíl 4. dovádí tuto výzvu až k vrcholu – burčující volání, které chce být nepřeslechnutelné: Každý z nás je v reálném nebezpečí, že bude patřit k pošetilým družičkám! Protože historie se bude opakovat! „Toto podobenství se do posledního písmene naplnilo a ještě jednou se do posledního detailu naplní.“ (*Review and Herald*, 19. srpna 1890) „Znamení doby v našem světě se plní“ – všimáme si toho? Věříme při pohledu na 11.listopad 1989 nebo 26.prosinec 2004 v naplnění proroctví? Víme doopravdy, čemu věříme? „Sbory se všeobecně projevují jako spící.“ „Zvítězíš, nebo budeš poražen skrze své vlastní chutě, touhy a vášně?“ (*Svědectví pro církev*, 5T 511 „Dvěře byly zavřeny.“ To se stalo 22.října 1844. Většina Milleritů ztratila svůj věčný život. Při nedělním zákonu se to stane ještě jednou. Kde budu pak stát? „Olejem je Ježíšova spravedlnost. Ztělesňuje charakter a charakter je neprenosný. Nikdo ho nemůže získat pro svého bližního. Každý musí sám obdržet charakter, který je očištěn od jakékoliv poskvrny hříchu.“ (*Svědectví pro kazatele*, TM 233) Bůh si přeje, abychom měli jistotu! Najdeme ji na úzké cestě sebezapření. Ještě stále je ozářena půlnočním voláním, které mocně po celém světě zaznělo v létě 1844: „Toto světlo jim svítilo po celou cestu a osvětlovalo jejich nohy, aby neklopýtli. Když dokázali mít oči upřené na Ježíše, který šel přímo před nimi a vedl je do města, pak byli v bezpečí.“ (*Early Writings*, 14) Varování z Matouše 25 je výzvou k posvěcení charakteru skrze svatého Ducha!

Boží vůle je posvěcení našeho charakteru (1Te 4,3). K tomu nás povolal (1Te 4,7). Po něm bychom měli toužit (Žd 12,14). Může být něco krásnějšího? Ne! Protože posvěcení charakteru – to je On: „Ježíš Kristus, který se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, *posvěcením* a vykoupením, aby se stalo, co je psáno: “Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“ (Jr 9,23) (1K 1,30.31)

Co je charakter? „Myšlenky a city dohromady tvoří morální charakter.“ (*Svědectví pro církev* 5T 310) V čem spočívá síla charakteru? „Síla charakteru se skládá ze dvou věcí: Síly vůle a síly k sebeovládání.“ (Vedení dětí CG 162) Kdo je charakterově nejsilnější? „Nejsilnější je ten, kdo ovládá svoje pocity a odpouští svým nepřátelům, i když mu ublížili.“ (tamtéž)

Seriál o pravdě

12. pokračování

Otařkar Vožeh

Vraťme se dnes do Judovy epištoly, jejíž obsah nám slouží k zamyšlení nad tím, jak tomu je s pravdou ve společenství církve. Ve třetím verši svého listu Juda poznamenává, že je přímo nucen k tomu, aby napomenul věřící k boji o víru. A pokračuje: „*Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení*“, (v.4). Výraz „bezbožní“ je jedním z klíčových slov celého dopisu. Bebožný člověk je člověk bez Boha. Může to být vzdělaný člověk, příjemný člověk, krásný vzhledem a výřečný, ale přitom bezbožný, bez Boha ve svém životě, ve svém myšlení, jednání a učení. Takový člověk se může vydávat za zbožného, může tvrdit, že učí slovo Boží, ale ve skutečnosti učí bludy a zavádí na scestí ty, kdo jeho vlivu podlehnou.

Apoštol Juda uvádí tři hlavní znaky těchto bezbožných, falešných učitelů. Na prvním místě je to samozřejmě nedostatek charakteru. Tím, že jsou bezbožní, jsou bez charakteru. Jak je to možné? Bylo to proto, že zatímco se vydávali za zbožné lidi, ve skutečnosti byli bezbožní. Jejich učení odporovalo tomu, jak žili. Životní styl nepotvrzoval jejich učení. Napovrch zbožní, ale uvnitř bez lásky k Bohu, bez úcty k Bohu, bez poslušnosti Božího slova. Byli bez ovoce Ducha, bez živého spojení s Bohem. Takový člověk je bezcharakterní.

Zadruhé, tito falešní učitelé žili podle svých choutek, pro své vlastní zájmy, nezřízeně, nemorálně. Juda píše, že zaměnili „*milost našeho Boha v nezřízenost*“. Trpělivost a shovívavost Boží se jim staly licencí k nemorálnímu životu. Mluvili o Boží milosti a o svobodě v Kristu, ale sami se stali otroky korupce, chamtivosti a konzumního životního stylu. Apoštol Petr o takových píše: „*Slibují svobodu, ale sami jsou služebníky záhuby. Co se člověka zmocní, tím je zotročen*“ (2.Petr.2,19). Juda o nich říká, že žijí „*bezbožně podle svých vášní*“ (v.18). Tito lidé byli ve společenství církve, vyučovali a ovlivňovali věřící!

Nesmíme být naivní, milí věřící. Takoví lidé jsou i dnes v našich společenstvích. Působí často téměř nepozorovaně, záludně. Mohou mít ve společenství nejrůznější funkce a úkoly, mohou být mladí nebo staří, muži nebo ženy, chudí nebo zámožní, vzdělaní nebo nevzdělaní. Pod rouškou falešné zbožnosti a často nabídky nejrůznější ochotné pomoci se dostávají i do vedení církví a společenství a působí tam nesmírné škody.

Naneštěstí takové situace nejsou vlastní pouze nějakým sektám nebo okrajovým náboženským strukturám. Jsou zřejmě evidentní především v těch církevních společenstvích, která v posledních letech svobody získala značnou popularitu. Do takových společenství pronikají západní, především americké praktiky, které mají být jakýmsi návodem na to, jak udělat církev více stravitelnou a přitažlivou pro lidi nevěřící. Ať už se jedná o nechvalně známé „evangelium prosperity“ nebo o zdánlivě nevinné „uctívání Boha formou písni“, případně různé jiné projevy nemající s biblickým charakterem shromažďování velmi málo společného. Kázání Božího slova přijde zkrátka, lidé nejsou konfrontováni evangeliem, hlavně když zůstaneme přátelé.

V jedné ze svých knih píše dnes jeden populární americký evangelikál takto: „Chci říci jasně a nahlas, že podle mého názoru bylo evangelikální křesťanství deformováno. Od kdy je protifeministické? Od kdy je proti-homosexuální? Od kdy podporuje trest smrti? Od kdy podporuje válku? Od kdy je tak silně negativní svým postojem vůči jiným náboženstvím?“ Jiný americký evangelikál nabádá k opatrnosti, než se církev „definitivně vyjádří k homosexualitě, protože není všechno až tak jasné“. V jednom severozápadním americkém městě působí kazatel, který je známý tím, že záměrně používá vulgární výrazy, aby se přiblížil nevěřícím. Nevěřící novinář napsal nedávno

o dnešním tak populárním hnutí vznikajících křesťanských mega-společenstvích následující: „To, co je na dnešním postmoderním křesťanství tak přitažlivé, je to, že nedémonizuje mladou generaci tak jako kdysi fundamentalisté. Post-moderní věřící nejsou vyzýváni k tomu, aby odmítali okolní svět.“ Tyto populární a hojně navštěvované křesťanské sbory jsou charakteristické tím, že „jdou s dobou“, znají všechny moderní trendy v hudbě a jiném umění, v oblékání, v životním stylu vůbec, a přitom jim schází zásadní znalost Božího slova. Hovoří jazykem okolního světa, který se někdy nehodí vůbec mezi běžně slušné lidi, chtějí se prostě natolik světu přizpůsobit, že s ním nakonec splývají.

A to vše pod rouškou „získávání lidí pro Boha“. Apoštol Jakub píše o takovém postoji následovně: „*Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím*“ (Jk.4,4). Aby nedošlo k nedorozumění: tady se v žádném případě nemluví o tom, že věřící člověk nemá mít nevěřící přátele! Jedná se o to, aby se věřící nesblížil se světským způsobem života natolik, aby nebyl nakonec od světa k nerozeznání. To je hlavní myšlenka. Zvláště pro mladé lidi je někdy obtížné rozpoznat, kde je hranice a bylo by dobře, aby o těchto věcech spolu více hovořili a společně se za konkrétní situace modlili.

A dostáváme se ke třetímu znaku odpadlíka, falešného učitele: vyznání víry. Juda o těch lidech píše, že „*zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista*“ (v.4). Znovu si tu připomeňme, že se tu ve většině případů nejedná o nějaké veřejné vystoupení a popření Krista, jinak by Juda nepsal o tom, že se tito lidé téměř nepozorovaně „vloudili“ do církve. I když musíme říci, že dnes je popření Krista jako Božího Syna vidět a slyšet i mezi nejrůznějšími kněžími a teology velkých, ale i malých církví. Pochybnosti o božství Pána Ježíše se dostávají stále častěji do veřejných debat na nejrůznějších celosvětových náboženských konferencích. Podstatné je to, že falešní učitelé, bezbožní lidé, popírají božství a panství Ježíše Krista. Odmítají uznat, že On je jedinou Hlavou církve a odmítají Mu podřízenost a poslušnost. To opět není nic jiného. Vzpouza proti Bohu byla u kořene prvního hříchu, hříchu prvních lidí. Dodnes

jsme svědky dalších a nových projevů touhy člověka po nezávislosti na Bohu a na Ježíši Kristu.

Náboženští odpadlíci sice Boha a Krista vyznávají svými ústy, ale svým učením a životem Ho popírají. Apoštol Pavel o nich píše ve svém listu Titovi: „*Jak jejich rozum, tak jejich svědomí jsou poskvrněny. Prohlašují, že znají Boha, avšak svým jednáním to popírají. Jsou odporní, neposlušní a neschopní jakéhokoli dobrého skutku*“ (1,16). **Tito učitelé si upravují Boží slovo podle svého, staví se nad ně, sami sebe považují za nejvyšší soudce toho, co je správné a co nikoli. Falešní učitelé, odpadlíci od víry, jsou pyšní lidé, nejsou tiší ani pokorní. Přímou se vychloubají svými bludy, svými nebiblickými náhledy a závěry. Používají Boží jméno a jméno Ježíše Krista jen ke svým záměrům, jak se jim to hodí. Popírají však pravdu celým svým životem.**

Musíme se mít na pozoru. **Žijeme v době, kdy tolerance vládne, kdy se zbabělí věřící vyhýbají jakýmkoli konfliktům ve jménu lásky a snášenlivosti, a kdy pravda a víra jsou velmi rychle a ochotně obětovány a kompromitovány i ve společenství církve.** Útěchou nám je, že Bůh je svrchovaný, že falešní učitelé jsou pod Božím odsouzením, a že pravda nakonec vždycky zvítězí.

POKÁNÍ

*„Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivostí i dlouhočekáním pohrdáš, nevěda,
že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?“*

Ř 2,4

„Pravé pokání obsahuje upřímnou lítost nad hříchem a odvrácení se od hříchu. Hříchu se nezřekneme, dokud nepoznáme jeho hříšnost: opravdová změna v životě nastane, až když se od hříchu odvrátíme srdcem.

Mnozí lidé nechápou pravou podstatu pokání. Jsou zarmouceni proto, že hřešili, a dokonce činí určitou vnější nápravu, poněvadž se obávají, že jim spáchané zlo přinese utrpení. To však není pokání ve smyslu slova Božího. Takoví lidé totiž nařikají spíše nad následky svých hříchů, než nad hříchem samotným. Tak bědoval také Ezau, když poznal, že navždy ztratil své prvorozenství. Balám, poděšen andělem stojícím mu v cestě s taseným mečem, uznal svou vinu, aby neztratil život; nebyla v tom však skutečná lítost nad hříchem, nebo obrácení, ani odpor k hříchu. Podobně Jidáš Iškariotský, když zradil svého Pána, zvolal: „*zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou*“ (Mt 27,4).

Vědomí, že propadl zatracení a hrozná vyhlídka budoucího soudu ho přivedly k takovému vyznání. Následky, které měly přijít, ho naplnily hrůzou, v jeho srdci však nebyl hluboký srdceryvný žal, že zradil neposkvrněného Syna Božího a že zapřel Svatého Izraelského. Také faraón, když trpěl soudy Božími, uznal svůj hřích, aby unikl dalšímu trestu. Začal však znovu vzdorovat nebesům, jakmile rány skončily. Ti všichni nařikali nad následky svých hříchů, nelitovali

ovšem samotného hříchu. Když se hříšník poddá srdcem vlivu Ducha, probudí se jeho svědomí a pocítí něco z hloubky a svatosti zákona Božího, základu vlády na nebi i na zemi. „*Tent' byl to pravé Světlo, které osvětluje každého člověka přicházejícího na svět.*“ (J 1,9)

Osvěcuje i tajné kouty srdce a zjevuje věci skryté ve tmě. Mysli a srdce se zmocňuje přesvědčení o hříchu. Hříšník cítí spravedlnost Hospodinovu a pocítuje strach, že se objeví hříšný a nečistý před Tím, jenž zkoumá srdce. Vidí lásku Boží, krásu svatosti, radost z nevinnosti; touží po tom, aby byl očištěn a aby se znovu dostal do styku s nebesy.

Modlitba, kterou pronesl David po svém pádu, ukazuje pravý žal způsobený hříchem. Davidovo pokání bylo upřímné a hluboké. Nesnažil se omlouvat svou vinu. K modlitbě ho nevedla touha uniknout hrozícímu soudu. David pochopil obludnost svého přestoupení, poznal, že jeho duše je poskvrněna; cítil ošklivost nad svým hříchem. Nemodlil se jen za odpuštění, ale i za čistotu srdce. Prahla po radosti, která pochází z nevinnosti, chtěl být znovu smířen a spojen s Bohem.

Kristus je zdrojem každé pravé pohnutky. Jen On může vstoupit do srdce nepřátelství vůči hříchu. Každá touha po pravdě a čistotě, každé přesvědčení o naší hříšnosti je důkazem, že na naše srdce působí Duch svatý.“ (SC 24-26)

„Řekl mu pán jeho: to dobře, služebníče věrný a pravý, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdí v radost pána svého.“ (Mt 25,23)

Zde stojí zástup spasených, palmovou ratolest vítězství mají v levé ruce, korunu na své hlavě. To jsou ti, kteří svou horlivou a poctivou prací obdrželi uschopnění pro nebe.

Nebe je pro nás to nejcennější. Nemusíme při tom nic riskovat. Nemusíme spekulovat. Ale musíme znát, že Pán vede naše kroky a že nám pomůže zvítězit v tomto velkém boji. Pro spravedlivé má připravena bílá roucha. Má připravený věčný svět slávy pro ty, kteří prosili o slávu, čest a nesmrtelnost. Každý kdo vstoupí do Božího města, vstoupí tam jako vítěz. Nevstoupí tam jako odsouzený zločinec, ale jako syn Boží. A každý, kdo bude do něho vstupovat, bude vítán slovy: „Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa.“ (Mt 25,34)

Nyní církev bojuje. Musíme čelit světu, který je ve tmě, téměř celý propadlý modlářství. Přichází však den, kdy bude bitva vybojována a vítězství dobyt. Boží vůle bude plněna na zemi, tak jako se uskutečňuje v nebi... Všichni budou tvořit jednu šťastnou rodinu a budou oděni rouchem chval a vděčnosti – rouchem Kristovy spravedlnosti. Celá příroda ve své nezměnné kráse vzdá Bohu chválu a úctu.“ (GC 567-569)

“Práce mnohých je příliš povrchní. Vnější formy nahrazují vnitřní dílo milosti...Teorie pravdy získala čestné místo, ale chrám duše není očištěn od svých model.” (RH, 28. 8. 1879)

“To, co potřebujeme, jsou muži činu pro tuto dobu, pohotoví, rozhodní, v zásadách pevní jako skála a připraveni čelit každé krizové situaci. Proč jsme tak slabí, proč je mezi námi tolik nezodpovědných lidí; je to proto, že nejsou spojeni s Bohem; nemají uvnitř přebývajícího Spasitele a nepociťují lásku ke Kristu, vždy stále svěží a novou... Žádné pozemské spojení není tak silné jako tato láska. Nic se mu nevyrovná.” (RH, 28. 8. 1879)

„Pouze teoretická znalost pravdy bez Ducha svatého nemůže člověka oživit, ani posvětit jeho srdce. Někdo může znát přikázání a zaslíbení Bible, nevstoupí-li mu však pravdu do srdce Duch svatý, jeho povaha se nezmění. Pokud jej Duch svatý neosvítí, nebude s to rozeznat pravdu od bludu a neodolá mistrovským pokušením satana.“ (COL 412)

„V jeho službě nesmí být vidět žádná nedbalost a lhostejnost práce. **Bůh nebude sloužit hříchům lidí, nebude sloužit těm, kteří nemají jasné vědomí posvátné zodpovědnosti spojené s přijetím postavení kazatele církve.**

„Ten, kdo se neosvědčení jako věrný, moudrý pastýř ve svém domově, zcela jistě se neosvědčí jako věrný pastýř Božího stáda v církvi.“ (MS 42, 1903)

„Když jste učinili tyto sliby, zavázali jste se ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého, že budete žít pro Boha, a proto nemáte žádné právo, abyste porušili tento slib. Pomoc tří velkých mocností je vám dána k dispozici.“

„Musíme představit pevné pravdy Božího Slova, aby tyto pravdy mohly zapůsobit na srdce lidí, a aby muži a ženy mohli být přivedeni k tomu, aby kráčeli ve šlépějích Vykupitele...“

„Modlím se o to, aby vaše oči byly pomazány nebeským olejem, abyste mohli rozeznat, co je pravda a co je blud. Musíme si obléknout bílé roucha Kristovy spravedlnosti. Musíme chodit a mluvit s Bohem.“ (MS 66, 1905)

„Prostřednictvím Ducha Svatého se Boží Slovo stává světlem, protože v životě příjemce působí jako přetvořující síla. Duch Svatý vštěpuje do srdcí lidí zásady Božího Slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy Jeho povaha má vyzářovat z Jeho následovníků. Oni mají oslavovat Boha, osvěcovat cestu k domovu Ženicha, k Božímu městu, k svatební večeři Beránka.“ (COL 414. 415)

DVA VLCI

Jednou večer, starý indián jménem Cherokee, vyprávěl svému vnukovi o zápasu, který se odehrává uvnitř každého člověka.

Řekl: „Milý chlapče, ten zápas probíhá mezi dvěma vlky, kteří jsou v našem nitru.“

První vlk je ZLO, které se projevuje jako nenávist, msta, závist, lakomství, lež sebe-ospravedlnování, drzost, hrubost, nedbalost a mnohé jim podobné.

Tím **druhým vlkem je DOBRO**, které má tyto podoby: radost, pokoj, láska, pokora, tichost, pravda, laskavost, mírnost, shovívavost, víra a mnohé další.

Chlapec o tom všem chvíli přemýšlel a pak se dědečka zeptal: „Dědečku, který z nich zvítězí?“

Starý indián odpověděl: „**Ten, kterého v sobě nejvíce hýčkáš!**“

KDO TO BYL?

Psal se rok 1972. Tehdy bylo mému synovi 8 let. Jednoho dne ho začala bolet hlava, začal zvracet a měl vysokou teplotu. Když se bolesti hlavy stupňovaly a teplota neklesala, začala jsem mít jisté obavy. Asi před deseti lety měl podobné

příznaky i můj manžel. Jednalo se tehdy u něho o silný zánět mozkových blan. Jen díky péči lékařů a především Božímu přiznání nemá dodnes žádné následky po tak zlé nemoci.

Proto jsem raději nečekala a šla jsem

zavolat synovi pohotovost. Cestou jsem se zastavila u jedné naší sestry, se kterou jsem se vroucně modlila o Boží pomoc. Také doma jsme všichni poklekli a prosili jsme Pána Ježíše, aby se k nám přiznal. Jelikož jsem se domnívala, že jde u syna také o zánět mozkových blan, připravila jsem vše potřebné do nemocnice.

Zanedlouho přijel lékař. Byl to mladý člověk, vysoké, krásné postavy a velmi příjemný. Také k synovi byl velmi milý. Jeho příjemné chování nás až udivovalo. Když ho vyšetřil, řekl: „Paní, máte pravdu, jedná se skutečně o zánět mozkových blan. Ale já bych ho přesto nerad dával do nemocnice. Lépe mu bude v domácí péči. Dobře mne poslouchejte a bude to zase všechno v pořádku.“

Potom mi dal polovinu nějaké tabletky a řekl mi, že by měly po ní bolesti hlavy i zvracení ustoupit, ale kdyby se tak nestalo, abych dala synovi ještě další polovinu. Jelikož jsem byla uplakaná, znovu mi vše vysvětlil a potěšil, že bude vše dobré. Pak se mile rozloučil a odešel.

Během návštěvy lékaře došla k nám i tato sestra, se kterou jsme se společně modlily. Přišla se podívat na mého syna. Když lékař odešel, řekla: „To nebyl lékař, to byl anděl.“ Mysleli jsme si to všichni, protože to byl opravdu velmi hodný člověk.

Jelikož má nejstarší dcera pracovala v nemocnici, dala jsem jí za úkol, ať se hned druhý den poptá na dětského lékaře, který měl ten den službu. Když ho blíže popsala, bylo jí řečeno, že takový lékař tam vůbec není a ani neměl tehdy službu. Také jeho popis jim byl úplně neznámý.

Mému synovi se opravdu po první půlce tablety natolik polepšilo, že další polovina byla zbytečná. Všichni společně jsme pak děkovali Bohu za předivné vyslyšení modlitby. Když si na tuto prožitou zkušenost i nyní častokrát vzpomenu, kladu si otázku: „Byl to lékař, nebo anděl Boží?“

Žalm 34,8

„Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich.“

Žalm 91,11

„Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých.“

Židům 13,2

„Na přívětivost k hostům nezapomínejte; *skrže ni* zajisté někteří nezvěděvše, anděly za hosty přijímali.“

Pavla

... dokud trvalo pronásledování, ...

Velký spor věků, str. 45-48

E. G. White

... dokud trvalo pronásledování, zůstávala církev poměrně čistá. Jakmile však pronásledování skončilo, přidávali se k církvi ne zcela obrácení, kteří byli méně upřímní a oddaní, a tím se otevřela satanu možnost, aby získal oporu.

Mezi Knížetem světla a knížetem temna nemůže nastat jednota, stejně tak nemůže nastat jednota mezi jejich následovníky. Když křesťané přistoupili na sjednocení s poloobrácenými pohany, vydali se na cestu, která je vedla od pravdy stále dál a dál. Satan jásal, že se mu podařilo oklamat tolik Kristových následovníků. Ještě intenzivnější silou pak působil na polovičatě obrácené a vedl je, aby začali pronásledovat ty, kdo zůstali Bohu věrní. Nikdo nedokázal tak dobře potírat pravou křesťanskou víru jako lidé, kteří byli dříve její obhájci. A tito odpadlí křesťané spolu s polopohanskými spojenci zaměřili svůj útok na nejpodstatnější prvky Kristova učení.

Ti, kdo chtěli zůstat věrní, museli se pustit do zoufalého boje a pevně se postavit proti všem klamům a ohavnostem, které se zamaskovaly do kněžských rouch a vkrádaly se do církve. Bible nebyla uznávána jako měřítko víry. Učení o náboženské svobodě bylo označeno za kacířství a lidé, kteří se k němu hlásili, byli vystaveni nenávisti a pronásledování.

Po dlouhém a ostrém sporu se malá skupina věrných rozhodla přerušit veškeré spojení s odpadlou církví, pokud nebude ochotna rozloučit se s bludy a modlářstvím. Pochopili, že rozchod je naprosto nezbytný, mají-li zůstat poslušní Božího slova. Neměli odvahu přehlížet bludy, které byly smrtelné pro jejich vlastní duše, a dát tak příklad, který by ohrožoval víru jejich dětí a dětí jejich dětí. Byli ochotni přijmout jakékoli ústupky, které by byly slučitelné s věrností Bohu, aby zachovali pokoj a jednotu; pochopili však, že jednota a pokoj

získané za cenu obětování zásad by byly příliš draze vykoupěny. Pokud by měla být jednota zachována pouze za cenu ústupků na úkor pravdy a spravedlnosti, pak je lepší rozchod, i když dojde k boji.

Církvi i světu by prospělo, kdyby zásady těchto pevných duší ožily v srdcích těch lidí, kteří se hlásí k Bohu. Existuje znepokojivá lhostejnost, pokud jde o základní pilíře křesťanského učení. Rozšiřuje se názor, že vlastně nejsou tak podstatné. Tento úpadek posiluje ruce satanových přísluhovačů, takže falešné teorie a smrtelné svody, které věrní křesťané v minulých staletích odhalovali a potírali s nasazením vlastního života, jsou nyní podporovány tisíci těch, kteří tvrdí, že jsou následovníci Krista.

První křesťané byli opravdu zvláštní lidé. Jejich bezvadné jednání a neochvějná víra byly trvalou výčitkou, která rušila klid hříšníků. I když jich bylo málo, neměli bohatství, postavení ani tituly, přece se stávali postrachem pachatelů zla všude, kde lidé poznali jejich učení a povahy. Proto byli špatnými lidmi nenáviděni podobně, jako byl Ábel nenáviděn bezbožným Kainem. Ze stejného důvodu, ze kterého Kain zabil Ábela, zabíjeli Kristovy následovníky lidé, kteří zavrhli působení Ducha Svatého. Ze stejného důvodu Židé zavrhli a ukřižovali Krista - protože čistota a svatost jeho charakteru byla trvalou výčitkou jejich sobectví a zkaženosti. Od doby Ježíše Krista až podnes vyvolávají věrní Kristovi následovníci nenávist a odpor lidí, kteří milují hřích a jdou jeho cestou.

Jak může být evangelium nazýváno poselstvím míru? Když prorok Izaiáš předpovídal narození Mesiáše, přiřknul mu titul „Vládce pokoje“. Když andělé oznamovali pastýřům, že se narodil Kristus, zpívali nad Betlémskými plánech: „*Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá*

vůle.“ (L 2,14) Uvedené prorocké výroky se na první pohled zásadně liší od slov samotného Krista: „*Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dítí na zemi. Nepřijít jsem, abych pokoj uvedl, ale meč.*“ (Mt 10,34) Oba tyto výroky jsou však v naprostém souladu, pokud jim správně rozumíme. Evangelium je poselství míru. Křesťanství je systém, který, když je přijat a uposlechnut, by přinesl pokoj, soulad a štěstí celému světu. Kristovo náboženství spojuje do úzkého bratrského svazku všechny, kteří přijmou jeho učení. Posláním Pána Ježíše bylo smířit člověka s Bohem, a tím i lidi navzájem. Většina světa je však ovládána satanem, úhlavním nepřítelem Ježíše Krista. Evangelium předkládá lidem zásady života, které se naprosto liší od toho, na co jsou lidé zvyklí a co se jim líbí, a lidé se proti němu vzpírají. Nenávidí čistotu, která odhaluje a odsuzuje jejich hříchy, pronásledují a ničí ty, kdo jim předkládají spravedlivá a svatá tvrzení. V tomto smyslu, protože představená pravda vyvolává nenávist a odpor, je evangelium nazýváno mečem.

Tajemná prozřetelnost, která dopouští, aby spravedliví zakoušeli pronásledování z ruky bezbožných, působí lidem slabé víry velké rozpaky. Někteří z nich mají dokonce sklon přestat důvěřovat Bohu, protože dopouští, aby se nejpodlejší lidem dařilo dobře, zatímco nejlepší a nejčistší jsou skličováni a týráni jejich krutou mocí. Kladou otázku, jak může Ten, kdo je spravedlivý a milosrdný a který je nekonečný ve své moci, tolerovat takovou nespravedlnost a násilí? Toto je otázka, se kterou nemáme co do činění. Bůh nám dal dostatečné důkazy své lásky a my nemáme právo pochybovat o jeho dobrotě jen proto, že nejsme schopni pochopit jednání jeho prozřetelnosti. Spasitel předvídal, jaké pochybnosti budou dorážet na duše jeho učedníků v dobách zkoušek a temnoty, proto jim řekl: „*Pamatujte na řeč mou, kterouž jsem já mluvil vám: Nenít služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámť se protiviti budou.*“ (J 15,20) Pán Ježíš pro nás vytrpěl více, než kolik může od zlých lidí vytrpět kterýkoli z jeho následovníků. Lidé, povolání k tomu, aby zakusili pronásledování a mučednictví, jdou pouze cestou drahého Božího Syna.

„*Nemeškát Pán s naplněním slibů.*“ (2 Pt 3,9) Nezapomíná na své děti a nezanedbává je. Působí,

že zlí lidé odhalí svou pravou povahu, aby nikdo, kdo touží konat jeho vůli, nemusel být zmaten. Stejně tak platí i to, že spravedliví se dostávají do výhně utrpení proto, aby byli očištěni, svým příkladem přesvědčili jiné o pravdivosti víry a zbožnosti a svým důsledným jednáním odsoudili bezbožné a nevěřící.

Bůh dopouští, aby se zlým lidem dařilo dobře a aby projevovali své nepřátelství vůči němu a aby - až naplní míru své nepravosti - mohli všichni lidé sledovat Boží spravedlnost a milost i ve své závěrečné zkáze. Blíží se den Boží odplaty, kdy všichni přestupníci Božího zákona a pronásledovatelé jeho lidu dostanou odplatu za své činy a kdy Pán potrestá každý projev krutosti a nespravedlnosti vůči svým věrným, jako kdyby byl spáchán proti samotnému Kristu.

Pozornost dnešních církví by měla zaujmout ještě další otázka. Apoštol Pavel napsal: „*A takž i všickni, kteříž chtějí zbožně žiti býti v Kristu Ježíši, protivěnstvímíti budou.*“ (2 Tm 3,12) Proč, jak se zdá, pronásledování do značné míry přestalo? Jedinou odpovědí je, že se církev přizpůsobila měřítkům světa, a proto nevzbuzuje nepřátelství. Náboženství, které dnes běžně sledujeme, nevykazuje čistotu a svatost, jakou vykazovala křesťanská víra v době Krista a apoštolů. Je to důsledek ducha kompromisů s hříchem, je to důsledek lhostejnosti vůči velkým pravdám zjeveným v Písmu, důsledek nedostatku opravdové zbožnosti mezi křesťany. Proto je dnes křesťanství ve světě zdánlivě tak populární. Až znovu ožije víra a moc prvotní církve, ožije i odpor a znovu se rozhoří oheň pronásledování.

Kazatelé mají vyučovat zdravotní reformu

Ellen White, Review & Herald 18. června 1914

Naši kazatelé musí mít solidní znalost zdravotní reformy. Potřebují být obeznámeni s fyziologií a zásadami zdraví. Musí rozumět zákonům, které ovládají fyzický život a jejich dopad na zdraví mysli a duše.

Tisíce a tisíce lidí vědí velmi málo o Bohem předivně stvořeném těle, a ještě méně o péči, které si toto tělo zaslouží. Považují za důležité studium mnohých jiných předmětů, které mají mnohem menší význam. Zde mají kazatelé před sebou dílo, které mají vykonat. Jestliže k tomu zaujmou správný postoj, mnohé bude získáno. Musejí být poslušni zákonům života ve svém vlastním životě a ve své rodině. Potřebují se prakticky řídit správnými zásadami a žít zdravě. Tehdy budou schopni o tomto předmětu hovořit zasvěceně a povedou lid ke stále vyššímu a vyššímu dílu zdravotní reformy. Tím, když budou sami žít v tomto světle, budou moci nést poselství veliké hodnoty těm, kteří potřebují právě takovéto svědectví.

Vzácná požehnání a bohaté zkušenosti čekají na kazatele, jestliže spojí představování otázky zdraví s veškerým svým úsilím ve sborech. Lidé potřebují dostat světlo o zdravotní reformě. Toto světlo se zanedbává a mnozí jsou na hranici smrti z nedostatku světla, které by měli mít, a které musí mít dříve, než se mohou vzdát svého sobeckého požitkářství.

Předsedové našich sdružení si konečně potřebují uvědomit, že je nejvyšší čas, aby se postavili na správnou stranu tohoto problému. Kazatelé a učitelé mají dát ostatním světlo, které obdrželi. Jejich práce je potřebná v každém odvětví díla. Bůh jim pomůže. On zmocní každého služebníka, který stojí pevně a nenechá se odchýlit od pravdy a spravedlnosti jen proto, aby vyhověl svému požitkářství.

Dílo vzdělávání v oblasti zdravotní misie je důležitým krokem vpřed v otázce probuzení člověka vůči jeho mravní odpovědnosti. Kdyby se kazatelé

ujali této práce v mnohých odděleních Božího díla v souladu se světlem, které Bůh zjevil, byla by zde rozhodná reformace v jídle, pití a odívání. Namísto toho se však někteří postavili do cesty pokroku zdravotní reformy. Zdržují od ní lid svými lhostejnými a odsuzovačnými poznámkami, nebo různými šprýmy a vtipy. Oni sami, jakož i velké množství jiných trpí a umírají, avšak moudrosti se nenaučí.

Pouze s nasazením toho nejvyššího úsilí a boje je dosahováno jistého pokroku. Lidé jsou neochotní se zapřít, neochotní podvolit svou mysl a vůli Bohu. Svým vlastním utrpením a svým vlivem na ostatní dosahují nevyhnutelných následků takového kursu.

Církev je pisatelem dějin. Každý den je bojem a pochodem. Ze všech stran jsme obklopeni neviditelným nepřítelem a máme na vybranou: buď zvítězíme skrze milost, která je nám dána Bohem, anebo nepřítel zvítězí nad námi. Vyzývám ty, kteří zaujímají neutrální postoj ve věci zdravotní reformy, aby se konečně obrátili. Toto světlo je vzácné a Bůh mi dává poselství, abych naléhala na každého, kdo je postaven do odpovědného místa ve kterémkoliv odvětví díla, aby dbal na to, aby tato pravda byla neustále na vzestupu jak v srdci, tak i v životě. Jedině tak se každý může vypořádat s pokušeními, kterým musí ve světě nevyhnutelně čelit.

Proč někteří naši bratři kazatelé projevují tak málo zájmu o zdravotní reformu? Je to proto, že učení o střídmosti ve všech věcech života odporuje jejich vlastnímu praktikování sobeckého požitkářství. V některých oblastech se to stalo velikým kamenem úrazu, který stojí v cestě vyučování lidu, aby sami zkoumali zdravotní reformu, praktikovali ji a učili ji. Nikdo nesmí být postaven do pozice učitele lidu, pokud jeho vlastní učení nebo osobní příklad je v rozporu se svědectvím,

kteř Bůh dal svým služebníkům k nesení v otázce stravování. Pokud se tak stane, způsobí to zmatení. Jeho vlastní zanedbávání zdravotní reformy ho diskvalifikuje z pozice Božího posla.

Světlo, které Bůh o tomto předmětu dal ve svém slově, je jasné, a lidé budou prověřeni a prozkoušeni, aby bylo vidět, jestli ho budou dbát. Každý sbor a každá rodina potřebuje být poučena ohledně křesťanské střídmosti. Všichni musí vědět, jak jíst a pít, aby mohli zachovat dobré zdraví. Nacházíme se uprostřed závěrečných scén historie světa. V řadách světitelů Soboty a v jejich počínání musí být soulad. Ti, kteří se odtahují od velkého díla poučování lidu o této věci, nenásledují našeho Velkého Lékaře. „Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ Matouš 16,24.

Pán přede mne představil, že mnozí, velmi mnozí budou vysvobozeni z tělesné, duševní a morální degenerace skrze praktický vliv zdravotní reformy. Budou pořádány přednášky a budou vytištěny mnohé publikace. Zásady zdravotní reformy budou příznivě přijaty a mnozí jimi budou osvětleni. Vlivy spojené se zdravotní reformou ji doporučí zdravému úsudku těch, kteří hledají pravdu. Takoví lidé budou postupovat krok za krokem vpřed v přijímání pravdy pro tuto dobu. Tak se milosrdenství a víra potkají spolu, spravedlnost a pokoj si dají políbení. (viz Žalm 85:11).

Život je svatou odpovědností a jen Bůh nás může uschopnit si ho udržet a použít ho k Jeho slávě. Ten, který zformoval onu podivuhodnou strukturu těla, se také zvláštním způsobem postará, aby správně fungovalo, pokud se lidé nestaví do opozice. Veškeré hříbný, jež jsou nám svěřeny, nám pomohou ke zlepšení v souladu s vůlí Dárce. Dny, měsíce a roky budou našemu životu přidány, abychom mohli využít příležitostí a výhod k práci na svém vlastním, osobním spasení a skrze nesobecký život podporovali blaho ostatních. Takto budujeme

Kristovo království a představujeme slávu Boží.

Evangelium a dílo zdravotní misie mají postupovat ruku v ruce. Evangelium má být spojeno se zásadami pravé zdravotní reformy. Křesťanství má být vneseno do praktického života. Má zde být vykonáno opravdové, důkladné reformační dílo. Pravé biblické náboženství je přetékající láskou Boží k padlému člověku. Boží lid má postupovat přímou cestou k zapůsobení na srdce těch, kdo hledají pravdu, těch, kdo touží správně sehrát svou úlohu v tomto nesmírně závažném věku. Máme před lid představit zdravotní reformu a vykonat vše, co je v našich silách, aby muži i ženy byli přivedeni k nutnosti tyto zásady zachovávat a praktikovat.

Pra del Torno Publishing

BUĎME OPATRNÍ

Pavel Toman

„Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví.“

„Svět nesmí být zaveden do církve a zasnouben s církví, aby s ní tak tvořil jednotný svazek. Takto by se v pravdě stala zkaženou, a jak je psáno ve Zjevení „příbytkem d'áblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého pťactva nečistého“ (Zj 18,2).“ (Test. 196)

„Zastávali jste názor, že důvod, proč je svět vůči vám nepřátelský, spočívá v tom, že jsme příliš nespolečenští, příliš skromní ve svém odívání a příliš odměření k zábavám, příliš se straníme jak v praktickém životě, tak i v učení. Domnívali jste se, budeme-li se méně lišit a více se s nimi smísíme, pak se jejich názory a dojmy o nás změní. Avšak žádný větší omyl nemůže postihnout lidskou mysl. Bůh nám dal zvláštní směrnice, takže nikdo nemusí bloudit.“ (5T 338)

Úryvek z encykliky Jana Pavla II. 'Ut unum sint', z roku 1995: „Nyní se můžeme zeptat, jak daleko máme ještě putovat, nežli přijde onen požehnaný den, kdy bude dosaženo úplné jednoty a budeme moci společně v pokoji slavit NEJSVĚTĚJŠÍ EUCHARISTII PÁNĚ. Mezi námi již dosažené větší vzájemné porozumění a shody v nauce, které vyústily v afektivní i efektivní růst společenství, nemohou postačit svědomí křesťanů, kteří vyznávají, že církev je jedna, svatá, všeobecná a apoštolská. KONEČNÝM CÍLEM EKUMENICKÉHO HNUTÍ JE OBNOVENÍ PLNÉ VIDITELNÉ JEDNOTY MEZI VŠEMI!!! pokřtěnými. VYHLÍDKOU NA TENTO CÍL JSOU všechny výsledky doposud dosažené POUZE jedním stádiem cesty, byt' stádiem slibným a pozitivním.“

Lana

Biblické příklady hudební reformy

V Bibli nacházíme zmínku o znovu nalezení principů, které během vlády Jošiáše vedly k velkému oživení a reformě. Dnes víme, že se Bible znovu musí stát kritériem pro všechny doktríny a základem všech reforem. Když se tak bude dít, už nikdy více nebudeme pohlížet na bubnový set a rockovou hudbu jako na něco, co přiblíží Boží království, ale jen budeme vzhlížet k Bohu a k Jeho neměnnému se Slovu.

Chizkijášova reforma

Ve 2. Paralipomenon 29,25-30, Bible zaznamenává:

„Postavil v Hospodinově domě lévíjce s cymbály, harfami a citarami podle příkazů Davida a Gáda, králova vidoucího, a Nátana, proroka. Ten příkaz totiž vydal Hospodin skrze své proroky. I stáli lévíjci s Davidovými nástroji a kněží s trubkami. Chizkijáš nařídil, aby na oltáři obětovali zápalné oběti. Ve chvíli, kdy se začalo se zápalnou obětí, začal i zpěv k počtě Hospodinu za doprovodu trubek a nástrojů Davida, krále izraelského. Celé shromáždění se klanělo, zněl zpěv a hlaholily trubky. To všechno trvalo, dokud neskončila zápalná oběť. Když obětování skončilo, poklekl král se všemi, kteří byli s ním, a klaněli se. Král Chizkijáš s velmoži nařídil lévíjcům, aby chválili Hospodina slovy Davida a Asafa, vidoucího. Chválili ho plni radosti, padli na kolena a klaněli se.“

Tato reforma se odehrála asi 300 po králi Davidovi. Letopisy říkají, že to byl Bůh, kdo inspiroval Davida ve věcech používání nástrojů v chrámu – každý z nich je vyjmenovaný v této pasáži. To nám jen potvrzuje, že biblická filozofie hudby je zakotvena v Bohu a ne právě v Židovské kultuře. Bůh skrze Své proroky nadiktoval nástroje, které byly vhodné v bohoslužbě, a které byly ohavností. A jelikož melodie a harmonie mají před rytmy přednost a všechny ostatní bicí nástroje byly vyloučeny, můžeme z toho opět jednoduše usoudit,

že bubnový set nemá v dnešní bohoslužbě žádné místo.

Ezdrášova a Nehemiášova reforma

Přibližně asi 600 let po Králi Davidovi se uskutečnila jiná hudební reforma. Díky hříchům Izraele, dovolil Bůh Babylónu, aby Izraelce na 70 let zatáhl do otroctví. A po skončení tohoto otroctví zaznělo pro Izrael volání, aby vyšli z Babylóna kvůli přestavbě města, zdi a chrámu Jeruzaléma.

Jak Ezdráš tak i Nehemiáš, dva mocní vůdcové, odpověděli na toto volání. Jako všechny další úspěšné reformy, i jejich byla založena na Božím Slově. Navíc, při práci na stavbě chrámu byli Ezdráš i Nehemiáš bedliví na věci týkající se hudby a uctívání (bohoslužby) podle řádů krále Davida.

„Když stavitelé Hospodinova chrámu kladli základy, ustanovili kněze s pozouny, oblečené do svátečních rouch a levity, syny Asafovy, s cymbály, aby chválili Hospodina podle řádu izraelského krále Davida.“ (Ezdráš 3,10).

„K posvěcení jeruzalémských hradeb vyhledali a přivedli do Jeruzaléma levity ze všech jejich míst, aby uspořádali radostnou slavnost posvěcení spojenou s dikůvzdáním a zpěvem za doprovodu cymbálů, harf a citar. ...A jeho bratři Semajáš a Azarel, Milalaj, Gilalaj, Maaaj, Netanel, Juda a Chanani s hudebními nástroji Davida, muže Božího, a před nimi znalec Zákona Ezdráš“ (Nehemiáš 12,27.36).

Boží vůdcové znovu vedli církve zpátky k Davidovým nástrojům, ze kterých byly vyčleněny všechny nástroje spojené s bicími nástroji, kromě cimbalu, na který se hrálo úplně jiným způsobem, než se hraje na bubnový set.

Dnešní reforma

Každá úspěšná reforma týkající se bohoslužby a hudby byla založena na řádu Krále

Davida. Mělo by to být jinak pro dnešní církev, když se chystáme dobýt nové území pro Pána?

„Dílo obnovy a nápravy, které vykonali pod vedením Zorobábela, Ezdráše a Nehemiáše vyhnanci, kteří se vrátili do Izraele, je obrazem díla duchovní obnovy, jež má být vykonáno v posledních dnech dějin této země ...Izraelští byli strážci pravého uctívání, udržovatelé svatých prorocství.“ (E.G. White, *Prophets and Kings*, 677)

Právě to, co jednou znamenalo pro národnostní Izrael, je nyní křížem spojeno s Boží církví dneška – Jeho duchovním Izraelem. Stejně jako Bůh povolal Svůj lid z Babylóna, aby přestavěl chrám a znovu zavedl bohoslužby, tak i dnes Bůh volá Svůj lid, aby opustil Babylón a znovu vybudoval Jeho církev. Izaiáš 58,12 říká: „Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům.“

Boží lid by učinil dobře, kdyby se při bohoslužbách vrátil k hudbě podle řádu krále Davida. Měla by tedy církev používat jenom lyry, harfy, cimbály a trumpety? Odpověď zní ne. Nástroje by však měly být akceptovány na základě svých melodických a harmonických schopností, stejně jako svých schopností doprovodit lidské hlasy, aniž by je přehlušily. To je důvod, proč by bubny (bubnový set) měly být z bohoslužby vyloučeny – jejich jediným smyslem je rytmus, který přehluší harmonii, což je v úplném konfliktu s biblickými principy, které opakovaně vidíme ve Starém a Novém Zákoně.

Ve Skutcích Apoštolských 3,21 nám Petr připomíná, že by se měla uskutečnit obnova všech věcí, dříve než Ježíš znovu přijde. Tato obnova musí zahrnovat bohoslužbu i hudbu. Moji modlitbou je, aby Bůh osvětlil a posílil vedoucí, kazatele, laické pracovníky v místních sborech, aby se vrátili k Jeho Božskému způsobu bohoslužby.

Léčka bubnového setu

Ježíš říká, že špatný strom nemůže produkovat dobré ovoce. **Jak původ bubnového setu, tak i způsob, jakým se hraje, mají spojitost se spiritismem a postmodernismem** – jejich kořeny jsou přirozeně propojeny jeden k druhému. Silně věřím, že Satan používá tyto nástroje jako

nějaký spojovací zařízení pro své demony, kteří pak jdou tam, kde se na tento nástroj hraje, a pak způsobí katastrofu ve sborech a v životech věřících.

Je možné, aby se na bubnový set dalo hrát takovým způsobem, který by byl, stejně jako hraní na kytaru nebo klavír, pro bohoslužbu přijatelný? Ne. Zatímco na kytaru a klavír můžeme hrát takovým způsobem, který vzdává Bohu čest a chválu, na bubnový set to absolutně nelze. Byl totiž výhradně navržen pro hraní rocku a jazzu, nebo jeho odnože a nelze být použit, aniž by dokonce i píseň „Jak vzácná milost“ obrátil v rockový hybrid. **Už samotná myšlenka předělat milovanou píseň na hudbu, spojenou se spiritismem a postmodernismem, by měla všechny křesťany umlčet.**

Jako křesťané, kteří chtějí chválit nebeského Otce Jeho způsobem a přinést slávu Jeho synu, Ježíši, měli bychom se vůbec pokoušet sjednotit zlé pohanské kořeny bubnového setu a rocku nebo jazzu v našich bohoslužbách? To je otázka, které teď vy a váš sbor čelíte.

Co by již ale nemělo být pro vás problémem je to, že: bubnový set a hudba, pro kterou byl zplozen, pramení ze zla, o kterém Bůh přikázal, že se mu máme vyhnout.

Archiv redakce

„Kněží té země znásilňují můj Zákon a znesvěcují, co je mi svaté. Nerozlišují mezi svatým a obyčejným, neukazují rozdíl mezi čistým a nečistým...“ Ez 22,26

.....
Tu Jozue uslyšel, jak lid hlučí, a řekl Mojžíšovi: V táboře je válečný ryk, ale on odvětil,...já slyším hlas rozpustilých písní...uzřel tele a tance...“ 2M 32, 17-19.

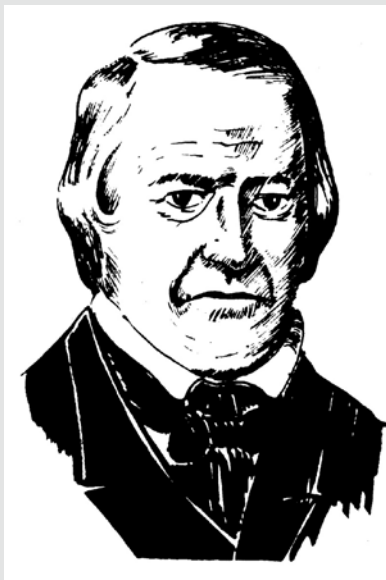
.....
„Nemilujte tento svět, ani věci tohoto světa. Jestliže někdo miluje tento svět, láska Boží v něm nepřebývá.“ 1J 2,15

.....
Na internetových stránkách AWR dnes najdeme křesťanský rock, křesťanský heavy metal, křesťanský punk se vřelým doporučením. Co si nepřítel spasení vymyslí dál? Křesťanské drogy? Křesťanské porno? Křesťanské horoskopy?... (Rocková hudba, Petr Škrla, vydal JUPOS)

.....
„...nevíte, že přátelství se světem znamená nepřátelství s Bohem?“ Jakub 4,4

William Miller

William Miller projevoval velkou sílu ducha, vycvičenou myšlením a studiem. Přidal k ní nebeskou moudrost, protože se spojil se zdrojem moudrosti. Byl to muž ryzí povahy, budil úctu a vážnost všude, kde si cenili poctivosti a mravní bezúhonnosti. Spjoval opravdovou laskavost srdce s křesťanskou pokorou a sebeovládáním. Byl pozorný a vlídný ke všem, vždy ochotný vyslechnout názory druhých a zvážit jejich argumenty. Bez předpojatosti a rozčilování posuzoval všechny názory a každé učení Božím slovem. Jeho zdravý úsudek a dokonalá znalost Písem mu umožňovaly odmítnout bludy a odhalit klam.

Přesto i jeho působení naráželo na rozhořčený odpor. Podobně jako v případě dřívějších reformátorů, nesetkaly se pravdy, které hlásal, s příznivým ohlasem u populárních náboženských učitelů. Protože nemohli doložit své názory Písmem, uchýlovali se k výrokům lidí a k tradicím otců. Hlasatelé adventní pravdy přijímali pouze důkazy z Božího slova. „Jedině Písmo“ - znělo jejich heslo. Odpůrci nahrazovali nedostatek důkazů z Písma zesměšňováním a poškľebky. Věnovali svůj čas, prostředky i důvtip, jen aby škodili lidem, kteří se provinili pouze tím, že radostně očekávali návrat svého Pána, snažili se žít čistým životem a vybízeli druhé, aby se připravili na Kristův druhý příchod.

Nepřátelé vynakládali velké úsilí, aby lidi odvedli od myšlenek na druhý příchod Pána Ježíše. Tvrdili, že studovat proroctví, která se vztahují k příchodu Ježíše Krista a konci světa, je hřích a něco, zač by se lidé měli stydět. Tím podkopávali víru v Boží slovo. Tak duchovní různých církví způsobili, že se lidé odvraceli od víry, a mnozí z nich se oddali hříchu a vydali se na cestu špatnosti. Tyto důsledky pak jejich původci svalovali na adventisty.

I když Millerova kázání přitahovala zástupy inteligentních a pozorných posluchačů, objevovalo se Millerovo jméno jen výjimečně na stránkách náboženského tisku, a jen jako předmět posměchu a odsuzování. Lehkomyslní a bezbožní lidé, kterým názory představitelů církví dodávaly odvahy, zesměšňovali jej i jeho působení hanlivými přívlastky, nemravnými a rouhavými vtipy. Šedovlasého muže, který opustil pohodlí domova a cestoval na vlastní náklady od města k městu, od vesnice k vesnici, který bez odpočinku pracoval, aby svět upozornil na blížící se soud, posměšně nazývali bláznem, lhářem a vypočítavým podvodníkem.

Zesměšňování, lži a nadávky používané proti Millerovi vyvolaly rozhořčený odpor, a to i světského tisku. „Chovat se k předmětu tak neobyčejné vznešenosti, který má tak strašné následky,“ lehkomyslně a sprostě, psalo se v tisku, „znamená nejen se vysmívat citům lidí, kteří o něm káží a zastávají jej,“ ale „tropit si žerty ze dne soudu, vysmívat se samému Bohu a zlehčovat závažnost Božího soudu.“ (Bliss, str. 183)

Původce všeho zla se snažil nejen mařit vliv adventního poselství, ale také zničit hlasatele poselství. Když Miller přednášel svým posluchačům pravdy Písma, káral jejich hříchy a rušil jejich sebeuspokojení, vzbudila jeho přísná a otevřená slova jejich nepřátelství. Odpor, který projevovali k jeho poselství členové církví, povzbuzoval spodinu společnosti, aby si troufala ještě více. Jeho nepřátelé se rozhodli, že ho zabijí, až bude odcházet ze shromáždění. Andělé však stáli na stráž a jeden z nich v podobě muže vzal Božího služebníka za ruku a vyvedl ho z rozrušeného davu do bezpečí. Svě dílo ještě nedokončil, a tak satan a jeho pomahači zažili jen zklamání, když se jim nepodařilo provést, co měli v úmyslu. ^{GC 336-337}